

VECKANS BERÄTTELSE

Då skogen sjöng.

Av Werner Håkansson.

Nils August Barne hette en smäländsk storbönde. Han var en stor, kraftig karl med ett skarpskuret ansikte. Det var icke endast den stora gårdens, som han ägde. På banken hade han även ett större kapital. Det skulle stå där örört. Varje år skulle räntan läggas till kapitalet och om möjligt skulle nya insättningar göras. Ty den tid kunde komma, då Nils August kunde behöva sina sparade slantar. Sparsam och sträng var han till ytterlighet. Tack vare sin sparsamhet kunde han nu betraktas som socknens rikaste och mäktigaste man. Ingen kunde heller beskylla honom för, att han på öarligt sätt samlat sina rikedomar. "Det är mina egna händer verk", sade han. "Jag har arbetat och strävat och alltid gjort var man rätt."

En annan av hans dygder, som redan är nämnd, var strängheten. Tack vare denna var han nästan sedd med en viss förskräckelse och rädsla av sina underordnade och de, som av någon anledning hade något med honom att skaffa.

Bevis för hans stränghet och hårdhet hade Stormyrstorpens och gamla Lena i Backen fått för icke så länge sedan.

Stormyrstorpens var fattig och fick arbeta och slita ont värre för att få brödbiten att räcka till. Många gånger hade han fått arbete borta på gårdarna om dagarna och hemma på torpet om nätterna. Men ibland kunde det hända, att allt hans arbete icke räckte till för att hålla nöden på avstånd från det lilla hemmet. Maten kunde då och då tryta. Lillepojken, som en gång skulle bli fars efterträdare, kunde ibland ha det rysligt svart, med kläder och skor. Mamma och pappa voro alltid ledsna då det var svårt för dem att veta, att deras pojke hade det sämre än de flesta andra barn. Värst var det, då arrendet för torpet skulle ut. Och det måste betalas punktligt, på dagen, ty de kände allt för väl sin husbonde. Den, som varit på Stormyrstorpets före dem, hade måst lämna det, då han icke kunde betala arrendet på den utsatta dagen. Och nu hade svårigheten kommit till dem. Den unga kon, som de skulle sälja på höstmarknaden, dog dagarna före. Det var hon som skulle ha givit dem pengar till arrendet. Det var ett hårt slag. Nu lurade nöden. Skulle det kanske nu vara deras tur att gå från Stormyrstorpets, som de nu allt mera lärt sig att älska. O, då arrendebetalningsdagen var inne, gick Stormyrstorpens med tunga och dröjande steg genom skogen bort till gården för att be om anstånd med betalningen någon tid. Under vägen gick han och tänkte ut, vad han skulle säga. Han skulle be så vackert, han skulle tala om sin lille son, om hustruns sorg, i fall de nu måste gå bort från torpet. "Snälla patron", skulle han säga, "av medli-

dande med mig för min hus-trus och min pojkes skull. Jag skall arbeta och snart betala allt". Men då han kom dit och fick se patronens stränga ansikte, glömde han bort allt det, som han hade tänkt säga. Och så blev det endast tyst, västan hörbar bön, som han frampressade. Den röde icke alls den gamle patronens sinne. "Nej", sade han och hans ord klingade så obehagligt hårt, "jag lämnar icke någonting anstånd. Själva är jag punktlig och det vill jag också att andra ska vara. Med rätta skulle ni genast lämna torpet, men jag skall ge er två månader, så att ni kan ordna för er. Men då den tiden är slut, fordrar jag, att ni har lämnat torpet, ty då kommer den nye torparen. Det är ingen svårighet för mig att få en torpare till den dag, som jag själv finner för gott att bestämma." Så var den saken avfärdad. Några invändningar hjälpte icke.

Icke bättre var det ställt för Lena i Backen. Hennes stuga låg i en backe ej långt från stora landsvägen. Den lilla stugan hade stått där i många år och var nu gammal och fallfärdig. Rödfärgen hade för länge sedan runnit av stugans stockar. De voro nu alldeles gråvita och började även bli murkna. En bit lossnade då, en annan då. Av skorstenen fanns nu endast några rester kvar, som påminde om haft. Länge hade Nils August iakttagit stugans sorgliga skick, men han ansåg den icke värd att repareras. Det skulle bli allt för kostsamt i förhållande till den inkomst, som den lämnade honom. Den skulle få stå där en tid, hade han beslutat, då den blev allt för anskrämlig, skulle den rivas. Och så nu en dag hade han kommit till Lena och talsamt om för henne, att stugan skulle rivas, varför hon måste försöka att skaffa sig husrum, kom dömda honom hårt. Aldrig kan väl Gud förbarma sig över en sådan hård och ohjälpsam människa. Säkerligen kommer hans pengar att stänga himmelporten för honom. Något annat kunde icke vara möjligt. Men om dessa yttranden visste Nils August intet. Och han skulle icke heller ha trott på dem, om han fått höra dem. Säkerligen såg Gud med stort välbehag till honom. Han gick på annat håll. Hennes böner, att stugan skulle få stå, förklingade örhörda. De voro till intet. Stugan måste rivas. Den fick icke nu längre misspydas hans ägor.

Hatet och vreden sjöga hos bygdens folk, då de fingo höra talas om detta. Nils Augusts senaste hårdhet. Och de ju i kyrkan varje söndag. Vem gjorde det mera än han? Aldrig gick han till bords utan att läsa bordsbönen och även varje morgon och afton bad han sina böner. Han kände sig förvisad om, att det icke var många, som följde honom här-

uti. Och alltid hade han gjort rätt mot alla sina medmänniskor. Aldrig hade han lurat någon på ett enda öre. Rätt skulle vara rätt. Det skulle betyda mycket inför Gud.

Men så just nu i denna tid var Nils August en dag till staden, där han träffade vänner och bekanta. Tillsammans med dem hade han nu en rolig dag. Nils August var icke nykterist. Han kunde taga både en och två supar. Dock aldrig flera hittills än att han hade klarat sig. Men den här gången övergick Nils August gränsen. Han gick raglande på gatan, då han på eftermiddagen skulle bege sig hem. Benen ville icke riktigt bära honom. Och så hände olyckan. Han skulle just passera gatan, då en bil kom, och han kom då mitt för bilen. Den hann icke stanna. Nils August blev överkörd och skadades svårt i huvudet. I ambulans fördes han nu till stadens lasarett.

Det blev några kritiska dagar. Hans tillstånd var betänkligt, förklarade läkaren. Nils August sjönk då och då bort i feberdrömmar. Så en natt grep honom yrseln starkare än förut och med den även drömmarna.

Han var mycket sjuk, tyckte han. Säkerligen skulle han dö nu. Han kände, huru han liksom domnade gort allt mer och mer. Det var döden, som kom. Så kände han, huru hans själ frigjordes. Han tyckte sig möta Gud. Han skulle hålla rikenskap med honom. Skulle Gud vara nöjd med hans livsverk? Knappast hade han tänkt frågan till slut, förrän han tyckte sig höra Guds röst: "Är det någon av eder, som har något att anföra mot den man", sporde Gud. "Du Stormyrstorpens t. ex.", fortsatte han. — "O, är min torpare också här", snyftade Nils August. "Ack, du har ju endast ont att säga om mig. Skall jag då bli förvisad från Guds ansikte?" — "Nej, jag vill icke döma dig. Jag har förlåtit", svarade torparen honom. Men så hörde han åter Guds röst: "Nils August", sade han nu, "du får återvända till jorden. Du är ännu icke mogen för min himmel. Gack din väg! Kom åter, då du fyllt din plikt! Men glöm icke, att kärleken är det förnämsta av allt!"

Så hörde han icke mera den gången. Men drömmen återkom gång efter annan under de närmaste dagarna. Så gick krisen över och han blev allt bättre och bättre. Det var många nya tankar, som nu trängde sig fram hos honom. Tankar, som han förr aldrig ägt eller känt. Första dagen, sedan han blivit kry och kommit hem, fanns vi honom på väg mot Stormyrstorpets. Det kändes så underligt, så skönt och gott i hans själ i dag. Han hade gått den här vägen genom skogen så oändligt många gånger, men aldrig hade han känt det som nu. Han brukade alltid, då han gick genom skogen, gå omkring och mäta sina största träd för att se, huru mycket de vuxit sedan sist. Det gjorde han icke i dag. Han endast såg dem och hörde deras sus, som var så vackert, tyckte han, och han lyssnade därtill under hela vägen till Stormyrstorpets och under återvägen, som han tog åt gamla Lenas stuga. Även mor Lena och Stormyrstorpens

hörde skogens sus såsom aldrig tillförene. Det var skogens sång. Den kunde sjunga nu.

Kunde konsten att pruta.

Gamla mor Tönnesen i Ud-viken var orimlig till att pruta i affärerna, berättar nor-ska Aftenposten — ja, man kunde mycket väl säga, att hon var handlarnas skräck. Men nu var det så, att hon var gräsligt döv, och därför gick det icke alltid så glatt med hennes prutande.

En dag då hon var inne hos Enoksen vid torget och skulle köpa tyg till en klänning, pekade hon på en tygrulle, som låg på disken, och sade:

— Vad är priset på det där tyget, Enoksen?

— Bara tretton kronor för hela stäten, skrek Enoksen så högt han orkade.

— Bevare mig, aderton kronor? Det är alldeles för mycket. Jag bjuder er femton kronor, inte ett öre mera.

— Jag sade tretton kronor, vrålade Enoksen in i örat på henne.

— Nä? Tretton? Det är alldeles för dyrt. Jag ger er tio kronor, inte ett dugg mera, så mycket ni vet det.

Och Enoksen fick ge med sig även den gången.

La bli, körperal.

På mynningsladdarnas tid hade en gång beväringen Anders Mattsson i okunnighet om laddningsproceduren hållt ej mindre än sex krutladdningar i sitt muskedunder, innan han fyrade av. När detta omsider skedd, uppstod en fruktansvärd smäll, och Anders Mattsson slungades i backen. Körperalen sprang fram för att taga geväret, varvid Anders förfärad utbrast:

— La bli, la bli, körperal, där kommer fem såna brakan-de tel

Lika mot lika.

Från kung Oscars tid berättas följande godbit. Det var en skomakare någonstans i landet som offentlig yttrat: — Jag struntar i kungen! Yttrandet vidarebefordrades till majestätet av en tjänstvig hovman, som väntade arke-

büsering — minst — för skomakaren. Men det blev det inte. För kungen sa: — Säg skomakaren, att jag struntar i honom också.

Där hade han inte varit.

Den gamle matrosen uppbygger järnvägsstupen med otaliga äventyr som han upplevat i jordens alla hörn. Slutligen säger en medresande beundrande till honom:

"Vad ni, som har rest så mycket, måtte känna till geografien väl!"

"Geografien! Äsch, där var jag bara en gång när vi kolade. Den hälan är ingen-ting att se!"

Hennes uttolkning.

Akta makan känner sig inte riktigt bra och går till dok-torn.

"Era nerver äro en smula angripna. Tag dagligen ett kallt bad, kläd er bekvämt och låt — vistas mycket i fria luften."

"Karl!" ropar hon glädje-strålade vid hemkomsten, "doktor sade att jag absolut måste till en badort, att jag behövde några nya som-mar-klänningar och att jag skulle åka mycket i bil!"

Naturligtvis.

"Varför räknar ni hundskat-ten till de indirekta skatter-na?"

"För att den inte tas ut di-rekt av hunden, förstas."

WADENA.

Skandinaver Önskas

Det finns fortfarande rum för många skandinaviska settlare i Canadas bästa "mixed farming" distrikt, Erderton Co., C.P.R. och Hudson Bay-land. 8 till 10 års avbetalningsvillkor, \$200 till \$400 vid köpet. Upparbetade farmer till olika priser. Staden har mejeri, kvarn, hög-skola, hospital m.m. Största skandinaviska settlement i Canada.

LEONARD WREDE
Box 51. Wadena, Sask.

SASKATOON.

Drs. Swartout & Toren
DENTISTS

Skandinaviska tandläkare.
200 New MacMillan Bldg.
(Nära C.N. järnvägsstation.)
SASKATOON
Smärtfri tandutdragning.
Gas bedövning. X-ray
Telefon 6070

U. S. A.

UNGA MÄN

som ha lust att känna sig själva, skulle skriva efter ett exemplar av N. Rosenberg Co.'s berömda bok

"LIVETS HEMLIGHETER"

Boken handlar om livets hemligheter, äktenskapet, många slägs stundomar, hemliga synder, deras följder, förbehållande, och huru man kan bota sig själv i hemmet o.s.v. och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglad omslag till en var, som på ett postkort eller i brev sänder sin adress till den välbekanta läkarefirman

N. ROSENBERG CO.,

Room 906-52 W. Randolph S. Dept. 4. Chicago, Ill.

Dr. T. W. Deachman, konsultande läkare

Önskar Ni bli Frisk och Stark?

Försumma då icke att i tid vända er till Dr. L. K. Leigh. Trettio års oavbruten praktik i behandling av tusentals fall visar att Dr. Leigh ännu är väl förtjänt förtroende.

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika

SVENSKA RADGIVAREN "GODA RÅD"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i U. S. och Canada, lämnar många VÄRDEFULLA RÅD OCH UPPLYSNINGAR FÖR UNGA MÄN, emmaner alla för MAN'EN SÄREGNA SJUKDOMAR, deras följder, förbehållande och huru de kunna botas i hemmet o.s.v. Boken handlar även om LIVETS HEMLIGHETER och borde läsas av hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blivit försvagadt genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomligt hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. BOKEN SÄNDES ALLDELES GRATIS OCH PORTOFRETT I FÖRSEGLADT OMSLAG TILL ALLA, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH,

179 W. Washington St., B. 8., Chicago, Ill.